

Η χαρμόσυνη μέρα της Ορθοδοξίας στην Παναγία Δοβρά

/ [Ιερές Μονές](#)

Την Κυριακή της Ορθοδοξίας 21 Μαρτίου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον υπό κατασκευή Ιερό Ναό του Αγίου Λουκά του Ιατρού στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας.

Στο τέλος τελέστηκε η καθιερωμένη τελετή της Κυριακής της Ορθοδοξίας, ενώ μεταδόθηκε απευθείας στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως, στην αντίστοιχη σελίδα στο Facebook και στον ραδιοφωνικό σταθμό «Παύλειος Λόγος» στους 90.2 FM.

Στην Ιερά Ακολουθία έψαλλαν ο Πρωτοψάλτης του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Βεροίας κ. Νικόλαος Χανουμίδης και ο Λαμπαδάριος του Ιερού Προσκυνηματικού Ναού του Αγίου Αντωνίου Βεροίας κ. Βασίλειος Γουδώνης.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: Πανηγυρίζουν σήμερα

οἱ ὀρθόδο-ξες ἐκκλησίαι τῆς οἰκουμένης τὴν κοινή ἐορτὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας. Πανηγυρίζουμε σήμε-ρα οἱ ὀρθόδοξοι πιστοὶ τῇ νίκῃ τῆς Ὁρθοδοξίας ἔναντι τῶν διωκτῶν της.

Ἡ ἀνάμνηση τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων κατὰ τὸ ἔτος 843, μετὰ ἀπὸ ἓνα αἰῶνα αἵμα-τη-ροῦ διωγμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους αὐτοκρά-το-ρες, κατέστη ἀνάμνηση τοῦ πνευ-ματι-κοῦ θριάμβου τῆς Ἐκκλη-σίας, ἡ ὁποία πολεμήθηκε, κατα-διώχθηκε, ὑβρίσθηκε, καὶ βγήκε ἀπὸ τὸν σκλη-ρό αὐτὸ ἀγῶνα ματω-μένη ἀλλὰ νικήτρια.

Ὁ διωγμὸς αὐτὸς δὲν ἦταν ὁ μοναδικὸς διωγ-μὸς τῆς Ὁρθοδο-ξίας. Ὅλη ἡ ἱστο-ρία τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἱστορία διωγμῶν ἐκ μέ-ρους τῶν κο-σμικῶν δυνάμεων, εἶναι ἱστορία ἀγῶνων τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἔπαρση τῶν ἰσχυρῶν δυνα-στῶν τοῦ κόσμου. Οἱ ἁγῶνες ὅμως αὐτοὶ μέ τίς θυσίες τῶν ἁγίων κρατύνονται, καὶ ὁ Κύριος τοὺς ὁδηγεῖ στὴ νίκη.

Οἱ τρεῖς πρῶτοι αἰῶνες μετὰ Χρι-στόν εἶναι οἱ αἰῶνες τῶν μαρτύ-ρων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὅμως τὸ μαρτύριο τῆς Χριστιανοσύνης δὲν σταμάτησε μέ τὴν κατάπαυση τῶν ἀρχαίων διωγμῶν. Σέ ὅλη τὴ μα-κραίωνα ἱστορία της ἡ Ὁρθό-δο-ξη Ἐκκλησία δὲν ἔπαυσε νὰ ἀνα-δει-κνύει μάρτυρες, διότι συνεχῶς ἀντι-μετώπιζε τὸν πόλεμο ἐκ μέ-ρους τῶν ἀρνητῶν τῆς ἀληθείας, τῶν καταπατητῶν τῆς δικαιοσύ-νης, τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀγάπης.

Γνωρίζουμε ὅλοι τίς ἁγίες ἐπτὰ Οἰκουμενικὲς Συνόδους, οἱ ὁποῖες ἐκύρωσαν τὴν ὀρθόδοξη πίστη. Ὅμως ὑπῆρξαν πολυάριθμες ἄλλες Σύνοδοι, οἱ ὁποῖες συνεκλήθησαν ἀπὸ αἵρετικούς ἐναντίον τῆς Ὁρθο-δοξίας. Οἱ ἐπτὰ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι τίμησαν τὴ μνήμη τῶν ἁγίων Πατέρων ὡς ἡρωϊκῶν ἀγω-νι-στῶν. Πόσες ὅμως Σύνοδοι ἢ μᾶλ-λον ψευδοσύνοδοι δὲν τοὺς εἶχαν καταδικάσει μέ τίς χειρό-τε-ρες ὑβρεις; Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκ-κλη-σίας ἀντιμετώπισαν τὴν κακία καὶ τὴ μοχθηρία τῶν συγχρόνων τους, ὑπέστησαν φυλακίσεις, βα-σα-νι-σμούς καὶ ἐξορίες, καὶ τίς ὑπέ-μειναν μέ γενναιότητα καὶ καρ-τε-ρία, ἀκολουθώντας τὸ πρότυπο τῶν παλαιῶν μαρτύρων ἢ μᾶλλον τοῦ ἴδιου τοῦ σταυρωθέντος ἀρχη-γοῦ τῆς πίστεώς μας Ἰησοῦ Χρι-στοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς βεβαιοῖ ὅτι «πάντες οἱ εὐσεβῶς ζῆν θέλοντες διωχθήσονται».

Ἡ Ἐκκλησία διανύει ἀνὰ τοὺς αἰῶνες τὸν δρόμο τοῦ Σταυροῦ. Ὅμως μετὰ τὸν Σταυρό, ἀναμένει ἡ Ἀνάσταση. Τὸν διωγμὸ ἀκολουθεῖ ὁ θρίαμβος. Τὸν πόλεμο, ἡ νίκη.

Πάντοτε βλέπουμε νὰ ἐπαληθεύ-ο-νται τὰ ὑπέροχα λόγια τοῦ μεγάλου ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου: «Τοιοῦτον ἔχει μέγεθος ἡ

Ἐκκλη-σία· πολεμουμένη, νικᾷ· ἐπιβου-λευ--ομένη, περιγίνεται· ὑβριζομέ-νη, λαμπροτέρα καθίσταται. Δέχε-ται τραύματα, καί οὐ καταπίπτει ὑπό τῶν ἐλκῶν· κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται· χειμάζε-ται, ἀλλά ναυάγιον οὐχ ὑπομένει· παλαίει, ἀλλ' οὐχ ἡττᾶται· πυκτεύ-ει, ἀλλ' οὐ νικᾶται» (PG 52, 397-398).

Ὅταν ἡ Ἐκκλησία ἐδιώκετο, ζοῦ-σε τήν προσδοκία τῆς νίκης. Καί ὅταν νικοῦσε, ζοῦσε τήν ἀνάμνηση τῶν ἀγώνων καί τῶν θυσιῶν.

Σήμερα ἐορτάζουμε τή νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐορτάζουμε ἐορτή, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μήνυμα θάρρους γιά τούς πιστούς, ὅπως ἀποτελοῦσε μήνυμα θάρρους ἐπί αἰῶνες γιά τούς ὑποδούλους χριστιανούς κατά τή σκοτεινή περίοδο τῆς Τουρ--κοκρατίας. Γνωρίζουμε ὅτι τήν ἐορτή αὐτή τήν πανηγύριζαν μέ ἰδιαίτερη θερμή καί συγκίνηση οἱ σκλαβωμένοι πρόγονοί μας, δια-κηρύσσοντας δι' αὐτῆς τή νίκη τῆς πίστεως μας καί τήν ὑπεροχή τῆς Ὁρθοδοξίας ἔναντι τοῦ μου-σουλ-μανικοῦ θρησκευματος τῶν τυράν-νων κατακτητῶν. Τό γεγο-νός αὐτό μᾶς συγκινεῖ ἰδιαίτε-ρως φέτος, πού τιμοῦμε τήν ἐπέτειο τῶν 200 χρό-νων ἀπό τήν ἔναρξη τῆς ἐπαναστά-σεως τοῦ 1821 καί χάρη στους ἀγῶνες καί τίς θυσίες τῶν πατέ-ρων μας μποροῦμε νά ἐορτάζουμε τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας ἐλεύ-θερα καί πανηγυ-ρι-κά, παρά τίς δυσ-μενεῖς ὑγειονο-μικές συνθῆκες πού ἐπικρατοῦν λόγω τῆς πανδη-μίας.

Μᾶς συγκινεῖ ἰδιαίτε-ρως, γιατί κατά τήν ἡμέρα αὐτή ξεκίνησε τό 1822 ἡ ἐπανάσταση τῶν κατοίκων τῆς ἡρωικῆς πόλεως τῆς Ναούσης, τήν ὁποία καί τιμοῦμε φέτος στήν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας Δοβρᾶ, πού ὑπῆρξε τό ὀρμητήριο τῶν ὀπλαρχηγῶν τῆς Ἡμαθίας μέ ἐπικε-φαλῆς τόν Καρατάσο.

Ἐδῶ, στήν Παναγία Δοβρᾶ, διε-ξήχθη, ἄλλω-στε, μιά μεγάλη μάχη τῶν συναγωνιστῶν τοῦ Καρατά-σου καί τῶν ἄλλων ὀπλαρχηγῶν μέ τόν τουρκικό στρα-τό, κατά τήν ὁποία σκοτώ-θη-καν χιλιάδες Τοῦρ-κοι, ἐνῶ οἱ ἀπώλειες ἀπό τήν πλευρά τῶν Ἑλλή-νων ἦταν ἐλάχι-στες. Ἡ νίκη αὐτή εἶχε ὅμως ὡς συνέπεια τή λεηλασία καί τήν πυρ-πόληση τῆς Μονῆς μας τήν ἐπόμενη ἡμέρα τῆς μάχης, στίς 14 Μαρτίου τοῦ 1822, τή θανάτω-ση τῶν μονα-χῶν της καί τόν ἀπαγ-χονισμό τοῦ ἡγουμένου Γερα-σίμου.

Μᾶς συγκινεῖ ἡ ἡμέρα αὐτή, γιατί μᾶς ἐνισχύει τήν πίστη ὅτι ὅσο καί ἐάν βάλλεται καί ἀπό ὅπου καί ἐάν βάλλεται καί σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας, καί ἐξωτερικούς ἀλλά καί ἀπό ἐσωτερικούς ἐχθρούς, δέν ἔχουμε λόγο νά φοβούμεθα καί νά ἀνησυχοῦμε, διότι ὁ Χριστός εἶναι παρών, εἶναι στό πηδάλιο τοῦ σκά-φους της καί θά ἀποτρέψει ὅποιον-δήποτε κλύ-δω-να. Εἶναι αὐτός πού δέν θά ἐπιτρέψει νά ἀλλοιωθεῖ «ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία» ἀπό τόν λόγο του καί ἀπό τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας του, ἀλλά θά τήν δια-τηρεῖ «ὀρθοτο-μοῦσα τόν λόγον τῆς ἀληθείας» εἰς αἰῶνα αἰώνων, πρὸς σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Ἀμήν.

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ](#)

© Kosmas Karagiannis IMBNK